

[Jørgen Junior]

ralske værdier ikke længere bruges som målestok, at det er i deres egen interesse at anerkende landet. Og det er det af flere grunde. Bl. a. vil en anerkendelse gøre det klart for Sovjetunionen, at Vesten ikke længere vil finde sig i langsomt, men sikkert at blive svækket og hånet, og det gamle, affældige, respektable England, som vi alle sammen har varme, stærke følelser for, har nu fået rollen at ændre den hidtidige politik afgørende.

Også Danmarks mulighed for at øve en indflydelse er stor. Vi kunne være det land, der fik den vestlige anerkendelsessnebold til at rulle. Hvis Rhodesia-Zimbabwe anerkendes, vil det nemlig have en gunstig påvirkning i hele det sydlige Afrika: Namibiaproblemet vil have alle chancer for at blive løst, Zambia vil utvivlsomt ganske hurtigt skippe denne kedelige karl, der hedder Joshua Nkomo. Mocambique og Angola vil få en respekt for Vesten, og moderate kræfter vil få større indflydelse, hvilket landenes invaliderede økonomi i øvrigt tilsiger rimeligheden af. Og Sydafrika vil se den afvikling af apartheid, der er så godt i gang, styrket. Tilliden til Vesten i Sydafrika vil blive genoprettet, og hele det sydlige Afrika vil dermed have bedre chancer for at gennemgå en fredelig udvikling.

Hvis derimod Rhodesia-Zimbabwe ikke anerkendes, må det forventes, at hele udviklingen i det sydlige Afrika vil blive præget af konfrontation, af krige. Namibiaproblemet vil givet ikke blive løst, som FN vil, da det namibianske folk helt som det rhodesiske ikke frivilligt vil underkaste sig et fremmeddomineret, marxistisk diktaturstyre. Zambia, Angola og Moçambique risikerer store ødelæggelser i rollen som frontlinjestater for sovjetiske globalinteresser, og dér kan man kun håbe på, at de økonomiske realiteter og højst sandsynligt fordelagtige økonomiske tilbud fra Sydafrika vil kunne ændre en sådan sørgelig udvikling.

Sydafrika vil forstæligvis totalt miste den sidste rest af tillid til Vesten. Fremskridt vil ske i langsommere tempo, idet landet må lægge stærkere vægt på militær styrke samt etableringen af ét samarbejde i det sydlige Afrika mellem Rhodesia, Namibia, Botswana, Lesotho, Swaziland og Den sydafrikanske Republik inklusive Transkei, et samarbejde, der i øvrigt vil appellere til den sun-

de fornøft i Zambia, Angola og Moçambique.

Derfor skal fremskridtspartiet anbefale regeringen at anerkende det nye styre i Rhodesia-Zimbabwe samt fastslå:

1) at den af biskop Muzorewa ledede kommende regering har vist at repræsentere et flertal af landets befolkning.

2) at valget, der har givet dette resultat, har vist en parlamentarisk modenhed og været langt mere gennemført demokratisk, end det har været tilfældet i mange andre lande i verden, faktisk i de fleste lande i verden.

3) at regeringen Muzorewa rent faktisk vil komme til at kontrollere langt den overvejende del af sit lands territorium.

4) at en anerkendelse vil modsvare almindelig dansk praksis, vil være en hjælp til den fredelige udvikling i hele det sydlige Afrika samt vil modsvare en almindelig anstændighed over for et os venligt sindet lands borgerne.

5) at en anerkendelse er til fordel for dansk erhvervsliv – der er nemlig uhyre store muligheder for dansk erhvervsliv i Rhodesia, hvis vi forstår at udnytte dem – og vil være til fordel for generelle vestlige strategiske sikkerhedsinteresser.

6) at FNs sikkerhedsråds indstilling af 30. april 1979 ikke bør følges og i øvrigt må beklages, idet denne er et klart udtryk for FNs manglende vilje til en rimelig behandling af befolkningen i Rhodesia-Zimbabwe, når en intern fredelig løsning forkastes til fordel for totalitære terroristbevægelser krav, der reelt er krav om vold og dikatur.

7) at en anerkendelse fra dansk side vil være et modigt skridt, der ikke kun vil skabe respekt om Danmarks navn, men også vil kunne påvirke vore partnere i EF, i NATO og de fornøftigere lande i FN, hvortil i øvrigt mange af de moderate afrikanske stater må henregnes. Vi kan påvirke disse mange lande til at ændre deres hidtidige kurs, og vi kan påvirke dem til, hvis den danske regering følger fremskridtspartiets forslag, at opføre sig, som den danske regering i så fald vil gøre, nemlig at indse, at ærlighed og anstændighed bør afløse et helt uanstændigt hykleri, som den danske befolkning efter min opfattelse heller ikke er interesseret i skal fortsætte.

Man kan så spørge: hvad hjælper egentlig sådan en opfordring? Tjener det et formål?